

3. november 2022

Lahend 49812/09 – õiglane kohtupidamine

Vegotex International S.A. vs. Belgia

Artikkel 6-1

Asjaolud

5. oktoobril 1995. aastal teatati kaebavale äriühingule, et maksuamet kavatseb parandada tema 1993. aasta maksudeklaratsiooni põhjendusega, et börsitehingutega seotud teatavate kulude maha arvamine ei olnud lubatud, kuna kõnealused kulutused ei vastanud 1992. aasta tulumaksuseadustikus sätestatud kriteeriumidele. See ei võimaldanud investeerimiskulude maha arvamist. Kaebaja äriühingut teavitati 50% suuruse lisatasu rakendamisest. Teatisele oli märgitud „Maksu tasumisest kõrvalehoidumise esmase katse süütegu“. 2. novembril 1995 väljendas kaebaja äriühing oma eriarvamust. 11. detsembril 1995 määras maksuamet kaebavale äriühingule tasumisele kuuluva ettevõtte tulumaksu suuruseks 12 054 089 franki (298 813.06 eurot), millele lisandus 50% suurune lisatasu 6 027 045 franki (149 405.54 eurot). Kaebavale äriühingule koostati maksuteade 15. detsembril 1995. 22. veebruaril 1996 esitas kaebaja vaide maksumääramise ja lisatasu peale. 19. septembril 2000 jäeti kaebaja vaie rahuldamata. 24. oktoobril 2000 edastas maksuamet kaebavale äriühingule maksenõude, mis katkestas aegumistähtaja (see oli tavapärane halduspraktika). Nõudes märgiti konkreetselt, et selle eesmärk ei ole maksuvõla sissenõudmine, kuna kaebaja äriühing oli selle vaidlustanud, vaid see on mõeldud üksnes aegumistähtaja peatamiseks. 20. oktoobri 2002. aasta otsusega kassatsioonikohus tühistas senise praktika ja rakendas uut tagasiulatuvat jõuga praktika, mille tulemusel maksuvõla sissenõudmise aegus (st maksunõude esitamine ei peatanud nõude aegumistähtaega, sellist praktikat rakendati kohtuotsustes ka aastatel 2003-2004). 2004. aastal sekkus seadusandja sellise praktika ümberpööramiseks ja kehtestas varasema praktika taastamiseks õigusakti, mis rakendus kohaselt pooleliolevate menetluste suhtes. Kaebaja menetlusele kohaldati ka seda õigusakti, mille tulemusel ta pidi lõppastmes maksma lisatasusid.

EIK-sse pöördudes tugines kaebaja artiklile 6 ning kaebas selle üle, et seadusandja sekkus tema menetlusse ja kassatsioonikohtus ei järgitud võistleva menetluse reegleid. Lisaks leidis kaebaja, et tema asja menetlus on olnud liiga pikk, millega on rikutud mõistliku menetlusaja reeglit.

EIK seisukohad

Artikkel 6 lõige 1 - õigus õiglasele kohtupidamisele/seadusandja sekkumine menetluse keskel

Käesolevas asjas EIK alustas oma kohtupraktikas kehtestatud põhimõtete taas kinnitamist ja täpsemat määratlemist seoses üldiste kaalukate huvidega, mis võivad õigustada seadusandja sekkumist õigusmõistmisesse ja mille eesmärk on mõjutada vaidluse kohtulikku lahendamist. EIK leidis, et käesolevas kohtuasjas viidatud põhjenduste iseloomu tuleks hinnata järgmiste asjaolude valguses:

- kas ümberpööratud praktika lahenes või mitte seoses vaidlustatud seadusandliku sekkumisega;
- õigusakti kehtestamise viis ja aeg;
- seadusandja sekkumise ettenähtavaus;
- õigusakti reguleerimisala ja selle mõju.

---

¹ Lühiülevaates kajastatud lahendite valiku aluseks on EIK enda otsingumootoris avaldatud Legal Summary'd.

EIK märkis, et enne 10. oktoobri 2002. aasta kassatsioonikohtu otsust kehtis halduspraktika, et maksuameti poolt saadetud maksunõue (selline nagu saadeti kaebavale äriühingule) katkestas aegumistähtaja. Seda praktikat oli maksuameti pool selgitatud ka 1994. ja 1996. aasta ringkirjades.

Kassatsioonikohus otsustas oma 10. oktoobri 2002. aasta otsuses esmakordselt konkreetses küsimuses, kas „maksunõue“ katkestas aegumistähtaja kehtivuse, kui puudus „vaieldamatult tasumisele kuuluv summa“. EIK leidis, et see otsus võis olla kooskõlas ülemkohtu rolliga lahendada kohtuotsustest tulenevad võimalikud vastuolud või ebakindlus, mis sisaldasid erinevaid tõlgendusi. Sellegipoolest, et vastanud kassatsioonikohtu tõlgendus varasemale praktikale ja seetõttu avaldas see olulist mõju erinevatele maksuvaidlustele. Konstitutsioonikohus märkis, et Belgia kassatsioonikohtul ei olnud erinevalt teistest ülemkohtutest õigust piirata oma otsuste ajalist mõju, st teha neid eranditult tulevase mõjuga. See oli ka üks põhjus, miks vaidlusalune õigusakt kehtestati tagasiulatuvalt. Kuna kassatsioonikohtu 10. oktoobri 2002. aasta otsus oli tagasiulatava mõjuga ja seetõttu puudutas kõiki sarnaseid pooleliolevaid menetlusi, siis seadusandja tundis, et on sunnitud sellele reageerima. Sellega seoses pidas EIK oluliseks asjaolu, et varsti pärast kassatsioonikohtu 10. oktoobri 2002. aasta otsust andis seadusandja märku oma kavatsusest taastada varasem praktika.

EIK leidis, et seadusandja sekkumine ei kahjustanud menetlusosaliste õiguskindlust. Vastupidi, seadusandja soovis sekkumisega taastada senise halduspraktika, mida kassatsioonikohus ootamatult muutis.

Seoses käesoleva asjaga märkis EIK, et kaebav äriühing ei saanud menetluse alguses eeldada ega loota, et tema maksuvõlg kuulutatakse aegunuks. Oluline oli käesolevas ka see, et enne kassatsioonikohtu 10. oktoobri 2002. aasta otsust ei olnud kaebav äriühing kordagi tuginenud maksuvõla aegumisele.

EIK märkis, et maksude juurde määramine kuulub maksuõiguse alla ja erineb kriminaalõigusest (praegune asi puudutab artiklit 6 mitte artiklit 7), millel on kehtestatud rangemad tagatised. Kuna seadusandja sekkumine oli tingitud ka asjaolust võidelda suuremahuliste maksukelmustega ning vältida maksumaksjate diskrimineerimist, siis leidis EIK, et seadusandja sekkumine oli käesoleval juhul ettenähtav ja see oli ka õigustatud üldiste kaalukate huvide tõttu.

EIK ei tuvastanud selles osas artikli 6-1 rikkumist.

Artikkel 6 lõige 1 - õigus pöörduda kohtusse/põhjenduste asendamine

EIK märkis, et põhjenduste asendamine oli kohtulik konstruktsioon, mille abil kassatsioonikohus uuris talle kassatsioonkaebuses esitatud väidet ja võrdles seda resolutsiooniga. Kassatsioonikohus asendas madalama kohtuastme põhjendused uute põhjendustega, mis kinnitasid otsuse seaduslikkust. EIK leidis, et käesolevas asjas ei tekkinud küsimust seoses poolte võrdsusega. Toimikus ega poolte avaldustes ei olnud midagi sellist, mis viitaks sellele, et kaebav äriühing ja Belgia riik oleksid asetatud erinevasse olukorda. EIK ei leidnud ka, et käesoleval juhul oleks olnud rikutud juurdepääsu kohtupidamisele.

EIK ei tuvastanud selles osas artikli 6-1 rikkumist.

Artikli 6 lõige 1 - menetluse mõistlik aeg/kestus

EIK märkis, et käesolevas asjas kestis menetlus haldustasandil ja kolmes kohtuastmes kokku 13 aastat ja 6 kuud. EIK nentis, et käesoleva maksuasja keerukus võis õigustada pikemat menetlust kui muud tüüpi maksuasjad. Seegipoolest leidis EIK asjaolusid arvestades, et käesoleva asja menetlus on ületanud mõistliku menetlusaja reeglit. EIK tuvastas selles osas artikkel 6-1 rikkumise.

Artikkel 41

EIK leidis üksmeelselt, et rikkumise tuvastamine on iseenesest piisav õiglane hüvitis kaebavale äriühingule mittevarelise kahju eest. EIK leidis, et Belgia peab maksma kaebajale kulude katteks 5000 eurot.

Lahendile on lisatud eriarvamused.

[Lahend](#) (inglise keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)

3. november 2022

Lahend 9487/19 – õiglane kohtupidamine ning süütuse presumptsioon

Mamaladze vs. Gruusia

Artikkel 6-1 ja 6-2

Asjaolud

Kaebaja oli sündmuste toimumise ajal ülempreester ja Gruusia õigeusu kiriku alluvuses tegutseva meditsiinikliiniku direktor. Kaebaja arreteeriti lennujaamas pärast seda, kui ajakirjanik I. M., kellega tal olid isiklikud sidemed, andis peaprokuratuurile süüstavaid ütlusi kaebaja kohta. Ütluste alusel algatati kriminaaluurimine, mille raames lubati teha varjatud uurimistoiminguid. Kaebaja pagasist leiti väga mürgist ainet (naatriumtsüaniidi). Kaebajale esitati süüdistus ja ta mõisteti hiljem süüdi Gruusia katoliku-patriarhi isikliku sekretäri, Gruusia õigeusu kiriku vaimse juhi, Ilia II mõrva ettevalmistamises. Kaebaja apellatsioonkaebus ei olnud tema jaoks edukas. Tema üle peeti kohut kinnises menetluses.

EIK-sse pöördudes tugines kaebaja artiklile 6-1 ja 6-2 ning leidis, et tema kohtuprotsess oli ebaõiglane seoses tema vastu kasutatud tõenditega ning, et kohtupidamine oli asjatult kinnine, mille tõttu ei saanud avalikkus menetlusele ligi. Samuti kurtis ta selle üle, et ametnikud lekitasid toimiku materjale, mis aitasid kaasa temast süüdlase kuvamisel.

EIK seisukohad

Artikkel 6-1 (õigus õiglasele kohtupidamisele)

Kaebaja väitis, et peamine teda süüstav tõend, tema kohvrast leitud tsüaniid, on sinna pandud kellegi teise poolt ja ta ei saa selle tõendi kasutamist kohtus vaidlustada.

EIK märkis, et kaebaja pagasi arestimine, ehkki mitte kohtumääruse alusel, toimus kiireloomuliste asjaolude tõttu, sest kaebaja kavatses lennukiga riigist lahkuda. Sellele eelnevalt oli kohus andnud loa teha varjatud uurimistoiminguid. Lennujaama turvatöötaja, keda kohtud pidasid neutraalseks tunnistajaks, kinnitas, et kohvrit ei saanud fabritseerida ja pitsat oli läbiotsimise ajal puutumata. EIK leidis, et siseriiklikud kohtud oli käsitletud kaebaja väiteid tema pagasi läbiotsimise ja arestimise asjaolude ning usaldusvääruse kohta. Kohvrast leitud mürk ei olnud ainsaks tõendiks, mille alusel kaebaja mõisteti süüdi. Neil asjaoludel leidis EIK, et menetlus tervikuna ei olnud vastuolus artikli 6 lõikega 1.

Samas leidis EIK, et esimese astme kohus ei olnud piisavalt käsitletud kaebaja argumente selle kohta, et kohtupidamine oleks ainult osaliselt kinnine. Kaebaja taotluse lahendamise nõudis selgesõnalist ja põhjendatud vastust, sest menetluse osas oli suur avalik huvi ning kaebaja kaebuste üks peamisi argumente oli, et kinnine menetlus rikub talle süütuse presumptsioonist tulenevaid õigusi. EIK leidis, et kõrgema astme kohus ei suutnud seda viga parandada, sest ka seal oli menetlus kinnine. Ülemkohtus

tehti otsus kirjalikus menetluses. Sellest tulenevalt tuvastas EIK artikkel 6-1 rikkumise selles osas, mis puudutas kohtupidamist kinnises menetluses.

Artikkel 6-2 (süütuse presumptsioon)

EIK märkis, et arvestades juhtumi olemust oli vältimatu, et kaebaja vastu algatatud kriminaalasi toob kaasa kõrgendatud avalikkuse huvi ja laialdast meediakajastust. Vahetult pärast kaebaja vahistamist tegid kõrged ametnikud (peaminister, asepeaminister ja justiitsminister) ning prokuratuur mitmeid avalikke avaldusi. Kuigi osadest neist selgesõnaliselt ei väidatud (peaministri ja justiitsministri avaldused), et kaebaja on toime pannud kuriteo, siis osad teised avaldused olid olnud selgesõnalisemad või läksid mõnevõrra kaugemale pelgalt teavitamise eesmärgist. Kohtutoimiku materjalide hilisem levitamine prokuratuuri poolt ületas kaebaja süütuse presumptsiooni tagamiseks vajaliku ettevaatust.

EIK leidis, et need asjaolud kumulatiivselt julgustasid avalikkust usukuma, et kaebaja on süüdi enne, kui tema süü oli seaduse kohaselt tõendatud. Seda eriti esimese astme menetluse ajal. EIK leidis, et seda olukorda ei leevendanud kaebaja advokaatide avaldused. Sellest tulenevalt tuvastas EIK artikkel 6-2 rikkumise.

Artikkel 41

EIK leidis, et rikkumise tuvastamine on piisav õiglane hüvitis mis tahes mittevaralise kahju eest. EIK mõistis Gruusialt kaebaja kulude katteks välja 9418 laari (GEL).

[Lahend](#) (inglise keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)

3. november 2022

Lahend 22854/20 – alandav ja ebainimlik kohtlemine ning väljaandmine

Sanchez-Sanchez vs. Ühendkuningriik

Artikkel 3

Asjaolud

Kaebaja on Mehhiko kodanik, keda peetakse praegu kinni Ühendkuningriigis. Teda ähvardab väljaandmine USA-le, kus ta on föderaal süüdistusega narkoäris ja -kaubitsemises tagaotsitav. USA-s on võimalik nende kuritegude eest määrata eluaegne vangistus. Kaebaja esitas oma väljaandmise peale edutult apellatsiooni High Courtile.

EIK-sse pöördudes tugines kaebaja artiklile 3 ning väidab, et USA-le väljaandmise korral ähvardaks teda eluaegne vangistus ilma tingimisi vabastamata jätmise võimaluseta.

EIK seisukohad

Alustuseks vaatas EIK läbi oma asjassepuutuva kohtupraktika, mis puudutas väljaandmise kontekstis eluaegset vangistust. Enne kohtuasja [Vinter ja teised vs. Ühendkuningriik](#) otsustas EIK juhtudel, kus väidetavaks riskiks oli eluaegne vangistus ilma tingimisi vabastamiseta, et artikli 3 küsimus kerkib esile ainult siis, kui suudeti näidata, et kaebajal on oht saada ebaproportsionaalselt range karistus või saabub aeg, millal karistus pole enam põhjendatud ja isikut pole võimalik tingimisi vabastada (vt [Harkins ja Edwards vs. Ühendkuningriik](#)). Kohtuasjas *Vinter ja teised vs. Ühendkuningriik* kehtestas kohus rea nõudeid tagamaks, et eluaegne vanglakaristus ei muutuks aja jooksul konventsiooniga vastuolus olevaks karistuseks. See sisaldas nõuet, et teatud aja möödudes tuleb uurida, kas jätkuv

kinnipidamine on õigustatud. Seejärel kohaldas EIK kohtuasjas [Trabelsi vs. Belgia](#) väljaandmise kontekstis [Vinter ja teised vs. Ühendkuningriik](#) seisukohti ning leidis, et kaebaja väljaandmine rikuks konventsiooni artiklit 3, kuna USA karistussüsteem ei vasta [Vinter ja teised vs. Ühendkuningriik](#) kriteeriumidele.

EIK märkis, et siseriiklikus kontekstis on isiku süüdimõistmise ja sanktsioonimääramise süsteem teada. Samas isiku väljaandmise kontekstis, kus isikut ei ole veel süüdi mõistetud, on vajalik kompleksne riskianalüüs. See analüüsis peab ettevaatlikult rakendama *Vinter ja teised vs. Ühendkuningriik* tulenevaid põhimõtteid. EIK nentis, et riigile, kellelt nõutakse isiku väljaandmist, võib osutada keeruliseks väljaandmist taotleva riigi asjakohaste seaduste ja tavade kontrollimine ning hindamine.

EIK juhtis tähelepanu sellele, et väljaandmise kontekstis tähendab artikli 3 rikkumise tuvastamine seda, et isik, kelle vastu on esitatud tõsine süüdistus, ei astu kunagi kohtu ette, välja arvatud juhul, kui ta võib taotluse saanud riigis kohtu alla anda või kui taotluse esitanud riik suudab anda väljaandmist hõlbustavaid tagatisi. See läheks vastuollu ühiskonna üldiste huvidega tagada kurjategijate vastutusele võtmine ja seda on raske ühitada osalisriikide rahvusvaheliste lepingute kohustuste täitmisega, mille eesmärk on takistada kurjategijatele varjupaikade loomist. Seega, kuigi kohtuasjas *Vinter ja teised vs. Ühendkuningriik* sätestatud põhimõtteid tuleb kohaldada riigisiseste juhtumite puhul, tuleb väljaandmise kontekstis kohandada senist lähenemisi.

EIK leidis, et esiteks peab kaebaja tõendama, et on reaalne oht, et talle mõistetakse eluaegne vangistus ilma tingimisi vabastamata jätmise võimaluseta. Seejärel peab väljaandja riik kooskõlas *Vinter ja teised vs. Ühendkuningriik* ning muu asjakohase kohtupraktika kohaselt enne väljaandmise loa andmist veenduma, et taotlevas riigis on olemas karistuse läbivaatamise mehhanism, mis võimaldaks siseriiklikel ametivõimudel kaaluda kinnipeetava rehabilitatsiooni edenemist või muul põhjusel vabastamist, mis põhineb käitumisel või muudel olulistel isiklikel asjaoludel.

Kohtuasjas *Trabelsi* ei käsitlenud EIK esmalt küsimust, kas on olemas reaalne oht, et kaebajale mõistetakse eluaegne vangistus ilma tingimisi vabastamata jätmise võimaluseta ning uuris ainult kas *Vinteri* kohtuasjas sätestatud kriteeriumid olid täielikult täidetud. Seetõttu leidis EIK, et *Trabelsi* lahendis toodud seisukohti tuleks muuta.

Käesolevas asjas väitis kaebaja, et eluaegne vangistus rikuks EIÕK artiklit 3, kuna tingimisi vabastamise võimalus puudub. Seetõttu tuli tal endal näidata, et on reaalne oht, et teda ootab ees eluaegne vangistus ilma tingimisi vabastamise võimaluseta. Kui see on nii, siis tuleb kindlaks teha, kas on olemas mehhanism, mis võimaldaks taotleva riigi ametivõimudel kaaluda kinnipeetava edusamme rehabiliteerimisel või muul põhjusel vabastamist. Seetõttu pidi EIK käesolevas asjas läbi tegema kahe etappilise testi. Esimeses etapis EIK vaatas läbi siseriikliku kohtu menetluse käigu. EIK leidis, et ringkonnakohtu järeldused olid ebaselged. EIK leidis, et seetõttu tuleb uurida kohtule esitatud tõendeid.

EIK viitas USA karistuskomisjoni 2015. aasta veebruari aruandele „*Life Sentences in the Federal System*”, kus oli märgitud 2013. aastal määrati eluaegne vanglakaristus vähem kui 0,33 protsendile süüdistatavale, keda süüdistati narkosüütegudes. Samas uimastikaubanduse juhistes kohaselt määrati eluaegne vangistus nende süütegude eest, kus uimastite tarvitamisega kaasnes surm või raske kehavigastus ning süüdistatav oli varem narkokuriteos süüdi mõistetud. Eluaegne vangistus võidi määrata ka narkokaubanduse juhtumite puhul, kus oli tegemist suures koguses narkootikumidega. EIK märkis, et kuigi üks kaebaja kaasosalistest suri fentanüüli üledoosi tõttu, siis kaebajat polnud varem narkosüütegude süüdi mõistetud. EIK viitas ka sellele, et USA karistuskomisjoni interaktiivse allikaraamatu kohaselt jäid 2019. aastal Georgia põhjapiirkonnas, kus kaebajale esitati süüdistus, ligikaudu 65% määratud karistustest (507-st) alla sellele (st olid väiksemad sellest), mida soovitas karistumääramisjuhend.

EIK märkis ka, et kaebaja vastu esitatud süüdistused on kahtlemata tõsised ja USA justiitsministeeriumi hinnangul oli kaebaja Mehhikos asuva uimastikaubanduse organisatsiooni üks juht, kes kontrollis USA-s asuvate levitajate tööd. USA justiitsministeerium andis ka teavet nende nelja kaebaja kaasosalise kohta, kes mõisteti süüdi. Avaldatud andmete kohaselt määrati neile 7- kuni 20-aastased vangistused. Kaks nendest, kes said rangemad karistused, mõisteti süüdi ka rahapesus. USA justiitsministeeriumi andmete kohaselt, kui kaebaja antakse USA-le välja, siis mõistaks kohut tema üle sama kohtunik, kes mõistis kohut tema kaasosaliste üle. Kui kaebaja tunnistaks ennast süüdi või ta mõistetakse kohtuprotsessil süüdi, siis kohtunikul on raske talle mõista rangemat karistust kui tema kaasosalistele, sest on vajalik vältida põhjendamatuid karistuserinevusi. EIK märkis, et ta ei saa anda hinnangut kaebajale tõenäoliselt mõistetava karistuse üle, kuid märkis, et kaebajal on võimalus esitada enda süüd kergendavaid tõendeid ning kaebajal on võimalik talle potentsiaalselt määratav karistus (süüdimõistmise korral) vaidlustada.

EIK leidis, et kaebaja ei olnud tõendanud, et tema väljaandmine USA-le seaks teda sellisesse oht, mis kuuluks artikli 3 alla. Seetõttu leidis EIK, et ei ole vaja edasi minna analüüsi teise etappi.

EIK jõudis järeldusele, et kaebaja väljaandmine ei rikuks konventsiooni artiklit 3.

[Lahend](#) (inglise keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)

3. november 2022

Lahend 20863/21 – alandav ja ebainimlik kohtlemine ning väljaandmine

McCallum vs. Itaalia

Artikkel 3

Asjaolud

Kaebaja on USA kodanik, kes peeti EIK-sse pöördumise ajal Itaalias kinni. 2020. aastal rahuldasi Itaalia kohtud Ameerika Ühendriikidele (Michigani osariigi) väljaandmise taotluse, kus teda taheti kohtu alla anda süüdisatuna selles, et ta oli juhtfiguur oma abikaasa mõrvas ning tema laiba põletamises. Mõrv toimus 2002. aastal ning kaebaja seos mõrvaga tuvastati 2015. aastal.

Kaebaja kaebab EIÖK artikli 3 alusel, et väljaandmise korral ähvardab teda reaalne eluaegne vangistus ilma tingimisi vabastamata jätmise võimaluseta (LWOP).

Reegli nr 39 alusel on EIK Itaalia valitsust teavitanud, et kaebajat ei tohiks EIK menetluse ajal USA-le välja anda.

3. detsembril 2021 saatis USA saatkond Roomas Itaalia ametivõimudele diplomaatilise noodi, milles teavitas neid, et prokurör on võtnud kohustuse, et väljaandmise korral süüdistatakse kaebajat teise astme mõrvas. Diplomaatilises noodis selgitati, et kui kaebaja mõistetakse selles süüdistuses süüdi, oleks kohaldatav karistus eluaegne või kohtu äranägemisel mis tahes aastapikkune vangistus ning kaebajat saab tingimisi vabastada. Sellest tulenevalt muudeti esialgset väljaandmise taotlust.

EIK seisukohad

EIK märkis, et kaasuse faktiline alus muutus seoses Michigani pädeva prokuröri kohustusega esitada kaebaja suhtes leebem süüdistus. EIK pidas põhjendatuks lähtuda sellest, et kaebaja üle saab nüüd kohut mõista ainult diplomaatilises noodis märgitud ja uues väljaandmismääruses täpsustatud süüdistuste alusel. EIK kordas, et diplomaatilised noodid sisaldavad heausksuse eeldust ja, et väljaandmisjuhtumite puhul on asjakohane kohaldada seda eeldust taotleva riigi suhtes, kes on pikka

aega austanud demokraatiat, inimõigusi ja õigusriigi põhimõtteid. EIK lisan, et kui pärast kaebaja väljaandmist taastatakse kaebaja vastu esitatud esialgsed süüdistused, ei oleks see kooskõlas lepingujärgsete kohustuste heausksuse täitmise kohustusega.

EIK leidis, et kaebaja pole tõendanud, et teda ähvardav karistus oleks alandav või ebainimlik. Seetõttu leidis EIK, et kaebus on ilmselgelt põhjendamatu ja tunnistas selle vastuvõetamatuks.

[Lahend](#) (inglise keeles)

[Kokkuvõte](#) (inglise keeles)